

SF

ericanas

ALAN DEAN FOSTER

KELIONĖ Į MOLOKINĄ

406 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knjgute.lt

Alan Dean Foster KELIONĖ Į MOLOKINĄ

Mokslinės fantastikos romanas ir apysaka

Kažkur kosmoso toliuose aplink
vienišą žvaigždę skrieja ledinė
Tran-ki-ki planeta.

Etanas Forčūnas su savo draugais
netikėtai atsiduria pašėlusiam tranų
civilizacijos įvykių sukuryje. Kad ir
keista ši civilizacija, Etanas labai
norėtų, jog ji taptų Tarpžvaigždinės
Sandraugos nare. Tačiau atšiaurus
likimas nusprendžia savaip...

Iš anglų kalbos vertė JUSTINA LAURINAVIČIENĖ
MYKOLAS SIMAS POŠKUS

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
406 tomas. Serija įkurta 1990m.

Alan Dean Foster - MISSION TO MOULOKIN
New York, Del Rey books, 1981

Copyright © by Alan Dean Foster, 1981

Cover art copyright © John Berkey, 1995

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Turiny

Alan Dean Foster

KELIONĖ Į MOLOKINĄ

Alastair Reynolds

DIDŽIOJI MARSO SIENA

Alan Dean Foster

KELIONĖ Į MOLOKINĄ

ĮŽANGA

Tarpžvaigždiniame "Antario" laineryje, pakeičiui į Sandraugos avanpostą "Varinę beždžionę" neseniai atrastoje ledinėje Tran-ki-ki planetoje, pora nusikaltėlių mėgina pagrobti verslo magnatą Helespontą diu Kanė ir jo dukterį Koletę diu Kanė. Atsitiktiniais pagrobimo liudininkais tampa Milikenas Viljamsas, aukščiausios kvalifikacijos mokytojas, "Malaikos" prekybos agentas Etanas Fromas Forčūnas ir milžinas Skva Rugsėjis. Nenorėdami palikti "šiukšlių", grobikai kartu pasičiumpa šią trijulę. Mėginant pasprukti gelbėjimosi laivavaltimi, įvyksta sprogimas, grobikų valtis patiria avariją ir nusileidžia nežinomoje Tran-ki-ki planetos dalyje. Prasideda netikėčiausi penkių vyrų ir moters nuotykių keistoje ledo šalyje, kur šiltą vasaros dieną oro temperatūra tenkrinta iki minus dvidešimties laipsnių šalčio.

Nelaimėliai sutinka vietinius gyventojus tranus. Tai dvimetinės gauruotos būtybės, turin-

čios gofruotas plėvinės membranas tarp dilbių ir šonų, pritaikytas gaudyti vėjui. Siaurų, šviešiai geltonų su tamsiais vyzdžiais, katiniškų akių čiabuviai ant kiekvieno kojos piršto turi ilgus, aštirus nagus-šyvus, kuriais meistriškai čiuoja ledu.

Žmonės susipažįsta su seru Gunaru Rudabardžiu, pirkliau Ta-hodingu, ir kitais, vėliau gerais draugais tapsiančiais tranais. Valtis sudužo Sofoldo saloje, netoli jo sostinės Vonomo, į kurį tranai pakviečia dangaus ateivius. Mat tik šalies landgrafas gali nuspręsti, ar padės salos gyventojai žmonėms ieškoti Žemės avanposto.

Vonomo pilyje įvyksta susitikimas su landgrafu Torsku Kurdag-Vlata, jo dukterimi Elfa Kurdag-Vlata, rodančią išskirtinį prielankumą Etanui, bei asmeniniu landgrafo patarėju ir žyniu Eer-Mezachu, tapusiu neatskiriamu Viljamsso draugu. Žinoma, sutinkamas ir priešiška nusiteikęs prefektas Braunovkas.

Landgrafo sušauktos tarybos posėdžio metu paaiškėja, kad miestui gresia klajoklių antpuolis. Vadinamoji Orda periodiškai siaubia visus miestus kas porą metų, tačiau niekas nedrįsta pasipriešinti. Nors prefektas kiršina visus, seras Gunaras ir generolas Balaveras įkalba ta-

rybą nepasiduoti plėšikams. Svetimšaliai pasižada padėti, kelionė namo tolsta.

Naktį pasikėsinama į Vonomo landgrafa. Vėl atsitiktiniu liudininku tapęs Etanas, paskelbia pavojų, vieną užpuolikų nužudo. Dėkingas išgelbėtas Vonomo valdovas pažada po mūšio su Orda, jei miestas išgyvens, padėti žmonėms nukeliauti ten, kur jie norės.

Vonomas ruošiasi Ordos puolimui ir galimai miesto apgulčiai. Milikenas Viljamsas sukonstruoja tranų iki šiol nepažinotą arbaletą. Bet nelauktai netoli miesto pasirodo griausmaėdis, milžiniškas tarsi kalnas, viską ryjantis stavan-ceras. Tranams kartu su Etanu ir Rugsėjui pavysta įveikti ir šį pavojų.

Netrukus prisiartina Saganakos Mirties vadovaujama Orda. Išgirdę, kad Vonomas neketina pasiduoti, plėšikai negailestingai puola miestą. Patobulintų ginklų, Rugsėjo gudrumo ir nepailstančio mokytojo-išradėjo talento dėka, Orda sutriuškinama.

Pergalė atveria kelią namo. Milikenas Viljamsas, pasitelkęs visus konstruktoriaus sugebėjimus, puolasi statyti ledu "plaukiantį" luotą, milžinišką penkiomis diuraliuminio pavažomis čiuožiantį burlaivį. Galingojo ledo laivo "Slandeskrio" kapitonu tampa Ta-hodingas.

Surenkama patikima įgula, kariai ir lydintieji asmenys, priešakyje su riteriu Gunaru.

Žmonės, vejami neblėstančios vilties grįžti namo, iškeliauja link Vietos-Kur-Liepsnoja-Žemė vulkano, esančio netoliese "Varinės Beždžionės". Nuplaukus pakankamai toli nuo Sofoldo, paaiškėja, kad į laivą slapta pateko landgrafo duktė Elfa.

Keliaujant milžinišku ir galingu ledo laivu, draugams tenka patirti gutorbinų, plėšrių, į skraidančius drakonus panašių padarų, užpuolimą, atsitrenkus į nugaišusį stavancero jauniklį, sustoti remontuoti išlaužtų plausto pavažų, ir vėl susidurti su Saganakos Mirties Ordos likučiais.

Kaskart stebuklingai išsigelbėdami, keliauninkai pasiekia Evonin-ta-bano vienuolyną, kur, Brolijos palaikyti Tamsos pakalikais, tik per plauką išvengia skausmingos mirties užšaldant. Pabėgę nuo nedraugiškai nusitekusių brolių, galiausiai pasiekia vulkano Vieta-Kur-Liepsnoja-Žemė apylinkes, pabuvoja vulkani-nėje oloje, pilnoje brangaus osmidino ir vos spėja išnešti sveiką kailį, išsiveržus ugnikal-niui.

Nuotykių kupina kelionė artėja į pabaigą. Negraži, pernelyg putlių formų, tačiau viena

turtingiausių galaktikos moterų Koletė diu Kanė pasiūlo Etanui ją vesti, prekybos agentas, draskomas vidinių abejonių, mėgina apsispręsti, o "Slandeskris", maždaug trijų šimtų kilometrų per valandą greičiu, skrieja tarpplanetinės stoties link, iš kur žmonės galės išskristi į Žemę.

Taip baigiasi 105 PFAF tomas...

1

Etanas Fromas Forčūnas persisvėrė per medinį užtvarą ir iš visų jėgų sušuko. Vėjas darkė jo žodžius.

Apačioje mažytė dvivietė skraidyklė mėgino prisiartinti prie ledrogių šono. Vienas iš jame sėdinčių vyrų žvilgterėjo pro Etano atidarytą langą. Tas šaukė, mostaguodamas rankomis, iš visų jėgų stengdamasis, kad jį suprastų:

- Aš sakau, kad mes iš Sofoldo! Sofoldas!

Žmogus žvalgybiniame laivelyje nieko nesu-sigaudydamas skėstelėjo rankomis ir papurtė galvą, judesiais rodydamas, kad nesupranta, ką jam šaukia Etanas. Jis turėjo įsitverti į lango šoną, nes laivelis staiga pasuko, nenorėdamas atsitrenkti į vieną gigantišką diuraliuminio pavažų, esančių "Slandeskrio" apačioje.

Penkios užapvalintos metalinės pavažos laikė didžiulį ledo laivą: dvi - jo priekinę dalį, dvi - laivagalį, plačiausią laivo vietą, o paskutini-oji - laivo paskuigalį, kur laivo korpusas labai siaurėjo. Jei tik vairininkas užsižiopsotų, bet kuri keturių metrų ilgio pavaža galėtų perpjauti žvalgybinę skraidyklę pusiau, tačiau pilotas valdė laivą labai atsargiai ir laiku pasitraukė iš

kelio dušimtmetriniam milžinui iš kelio.

Etanas nusismaukė kailinį gobtuvą. Jo veide atsispindėjo ta pati nuostaba ir susierzinimas, kaip ir pranešant žmogui iš žvalgybinio laivelio apie tai, kad jie iš Sofoldo. Kas iš Sofoldo? Jis?! Visą sąmoningą gyvenimą jis buvo prekeivis ir "Malaikos" prekybos kompanijoje, kurioje dirbo daugelį metų, buvo laikomas tikrai perspektyviu. Sofoldas Gunaro Rudabarzdžio, Balavero Longakso ir kitų tranų, gimusių šiame atšiauriame lediniame pasaulyje, besivadinančiame Tran-ki-ki planeta, namai. Ne jau per tuos pusantrų metų, prabėgusių nuo tada, kai jis ir jo bendrakeleiviai čia pateko, jis taip priprato prie šių vietų?

Mažutėlės ledo kruopelytės, tarsi lapai kituose pasauliuose pustomos vėjo, skaudžiai drėskė odą ir Etanas, saugodamas veidą, nusiuko. Žvilgterėjęs į kairėje pirštiniėje įmontuotą termometrą, pastebėjo, kad temperatūra buvo vos minus aštuoniolika laipsnių pagal Celsijų. Toks "tropinis karštis" todėl, kad jie buvo netoliese Tran-ki-ki planetos pusiaujo.

Gauruota letena palietė jo petį. Vyriškis atsuko ir sutiko sero Gunaro akis. Etanas jau gerai pažinojo savo draugą, gimusį Tran-ki-ki planetoje ir puikiausiai prisitaikęs prie vietų.

nių sąlygų, kurios per valandą galėjo numarinti labiausiai užsigrūdinusius žemiečius.

Šiam tranui, kuris su savo draugais jau spėjo nusimesti sunkius kailinius drabužius ir apsilikti lengvas odines liemenes bei sijonus, patiko atšiaurus oras. Seras Gunaras buvo nedaug aukštesnis už savo draugą Etaną, tačiau vos ne dvigubai platesnis. Nežiūrint į tai, svėrė jis ne daugiau už žmogų, kadangi tranų kaulai, panašiai kaip sparnuočių, buvo vamzdiniai.

Jo geltonos su ryškiais siaurais vyzdžiais akys panėšėjo į spindinčius brangakmenius. Įdėmus žvilgsnis, suspaustos lūpos ir atsikišusios trikampės ausys bylojo apie nekantrumą ir smalsumą. Stipriam vėjui išpūtus membranos, einančios nuo dešiniojo Gunaro dilbio iki klubo, klostes, šis atrodė kiek pakrypęs, tačiau pusiausvyrą riteriui padėjo išlaikyti šyvai - ilgi tvirti it plienas nagai, kurių dėka tranai čiuožia ledu taip greitai ir grakščiai, kaip niekada nepavyktų geriausiems Žemės čiuožėjams.

Ruda Gunaro barzda ir ruzganos spalvos drabužiai labai išsiskyrė iš gentainių aplinkoje dominuojančio pilkšvai metalinio atspalvio, todėl nebuvo nieko keisto, kad riterio figūra traukte traukė visų dėmesį.

- Jie norėjo sužinoti, iš kur mes, - paaiškino

Etanas, rodydamas į mažąjį laivelį. - Aš šaukiauju jiems, tačiau nesu tikras, kad jie mane suprato.

- Gal jie tave ir suprato, sere Etanai. Tik ar jie yra girdėję apie Sofoldo salą?

- Aš prašiau nevadinti manęs seru, Gunarai.

Titulai, kuriais Vonomo gyventojai apdovanojo Saganakos Ordą nugalėti padėjusius žmones, vertė Etaną nesmagiai jaustis.

- Nepamiršk, - tęsė riteris, - kad, iki skraidančio laivo nukritimo netoli Sofoldo, mes net nenutuokėme apie jūsų rasės egzistavimą. Nežinojimas, - pridūrė apibendrinimus mėgstantis Gunaras, - tai dviašmenis durklas, iš visų pusių triuškinantis neišmanėlius. - Jis mostelėjo ranka link tolumoje šmėžuojančios žvalgų skraidyklės. - Sunku patikėti, kad jūsų tėvynainiai, esantys "Varine beždžione" pavadinotoje stotyje, - vieninteliai žmonės mūsų planetoje - būtų ką nors girdėję apie tolimą Sofoldo salą. Nieko nuostabaus ...

Jo samprotavimus pertraukė riksmas iš aukščiau viršuje esančios, "Slandeskrio" grotstiebio aikštelėje įtaisytos stebėjimo kabinos. Etanas, ilgas mėnesius gyvenęs tarp tranų, gerai suprato stebėtojo žodžius. Po ilgos varginančios

kelionės įlanka jie pagaliau pasiekė Arzuduno uostą, kur jau senokai buvo įsikūręs žemiečių avanpostas.

Etanas ir Gunaras stovėjo aukščiausioje laivo vietoje - ant vairininko tiltelio. Už jų nugarų įsitaisęs Ta-hodingas, nurodinėjo jūreiviams, kur pasukti didžiulius ratus, valdančius čiuožiančias pavažas. Tiksliai vykdydamas kapitano nurodymus, laivagalyje sumaniai darbavosi tranas jūrininkas, palaipsniui mažindamas laivo greitį. Vairininkas sėkmingai įveikė sunkų ir pavojingą kelio ruožą tarp rifų. Etanas nepaliovė gėrėtis tranų meistriškumu, valdant milžinišką laivą. Tik jų kerėpliškos letenos su šyvais trukdė jiems lengvai judėti lonžeronais.

Iš laivagalio, kur buvo įtaisyti milžino stabdžiai, Gunaras ir Etanas, stebėjo uostą, vis didėjantį, burlaiviui artėjant prie jo.

Arzuduno uostas buvo ledinio vandenyne "sąsiaurio" gale. Tiesa, sąsiauriu šią vietą buvo galima pavadinti tik lyginant su Žemės geografija, nes viską šioje planetoje kaustė ledas, o įšalas buvo įsiskverbęs gilyn daugybę metrų. Lygi ledinė paklodė, švytinti visais balsvumo atspalviais, plintanti į visas pasaulio puses, kur ne kur buvo nubarstyta plonu sniego sluoksniu, kur ne kur visai vėjų apnuoginta

- ten galėjai atsekt lengvučių tranų plaustų pėdsakus.

Atvykti į Arzudoną Etanas pavėlavo devyniolika mėnesių. "Varinė Beždžionė" buvo tranzitinis kosminės laivybos punktas: turėjo kosmodromą ir galėjo laikinai apgyvendinti žmones. Etano prekybinei misijai "Varinėje beždžionėje" sutrukdė pagrobimo istorija, į kurią jis įsipainiojo visai atsitiktinai, veliau skraidančio laivo sudužimas netoli Vonomo ir kiti nuotyčiai, kuriuos teko patirti, gyvenant Sofoldo sostinėje.

Arzuduno sala buvo kiek didesnė už Sofoldą, bet mažesnė už daugybę kitų salų, išsibarsčiusių neaprepiamose Tran-ki-ki platybėse. Kiek Etanas žinojo, šią planetą sudarė atskiros salos, kurias jungė lediniai vandenynų gniaužtai. Dykos negyvenamos platybės. O štai čia netoliese virte virė gyvenimas, "Varinėje beždžionėje" buvo pilna žmonių, veikė uostas - išsiilgtas Etano ir jo bendrakeleivių, padėjusių tiek pastangų, kad ištrūktų iš šio ledinio pragaro, tikslas. Adrenalinas - Arzudunas ... kaip panašiai skamba. Nesibaigiantys netikėtumai, pavojai, kautynės - visa patyrė ir iškentė žmonės, tetrokstantys, kada nors pasiekti namus, gimtąją Žemę....

